

F. t. l. om erhvervsvejledning.

af repræsentanter for undervisningsministeriet, arbejds- og socialministeriet, arbejdsdirektoratet, de offentlige arbejdsanvisningskontorer, arbejdsgiver- og arbejderorganisationer og lærer- og ungdomsorganisationer. Udvalget kan, såfremt det skønnes fornødent, suppleres med særlige sagkyndige, ligesom sådanne kan tilkaldes i det enkelte tilfælde.

§ 9.

Nærværende lov, som træder i kraft den 1. oktober 1953, bliver at optage til revision senest i den ordinære rigsdagssamling 1956—57.

Bemærkninger til lovforslaget.

I januar 1946 afgav et af arbejds- og socialministeriet i 1943 nedsat rådgivende embedsmandsudvalg vedrørende den offentlige arbejdsanvisning en betænkning og indstilling om etablering af en offentlig erhvervsvejledning. Betænkningen blev forelagt for ungdomskommissionen i foråret 1946 og i det væsentlige tiltrådt af denne. Betænkningen er sammen med ungdomskommissionens udtalelse omdelt til rigsdagens medlemmer.

I sommeren 1946 blev der af arbejds- og socialministeren truffet bestemmelse om, at de således foreslåede retningslinier skulle afprøves i praksis, og de blev derfor lagt til grund for nogle forsøg med erhvervsvejledning, der siden er foretaget af 8 offentlige arbejdsanvisningskontorer.

Efter at de af ministeriet iværksatte forsøg med erhvervsvejledning således har stået på i nogle år, er der tilvejebragt et erfaringsmateriale, som efter regeringens opfattelse dels viser, at der er et stort behov hos ungdommen for erhvervsvejledning, dels godtgør, at der intet væsentligt er at indvende imod en erhvervsvejledning udøvet i overensstemmelse med de i betænkningen angivne retningslinier. Regeringen mener herefter, at erhvervsvejledningen må opbygges som foreslået af embedsmandsudvalget og som tiltrådt af ungdomskommissionen og således, at der både gives almindelig oplysning om erhvervsvalgets problemer (erhvervsoplysning) for de unge og stilles hjælp til rådighed for den, som selv søger vejledning, når hans erhvervsvalg bliver aktuelt for ham (erhvervsrådgivning).

Der er dog ved de afholdte forsøg gjort erfaringer, der på enkelte punkter giver anledning til at fravige embedsmandsudvalgets og ungdomskommissionens indstilling.

Udvalget gik i sin betænkning ud fra, at stillingen som erhvervsvejleder fortrinvis burde besættes med heldagsbeskæftigede. Under forsøgene har man imidlertid fortrinvis benyttet *halvdagsbeskæftigede* (gymnasie- eller kommunelærere) i stillingerne, og det har vist sig, at denne løsning har været gavnlig for arbejdet, idet den bl. a. har den fordel, at disse lærere har bevaret kontakten med skolerne, hvilket dels på grund af den nøje sammenhæng mellem skolernes og arbejdsanvisningens arbejde på dette område er principielt rigtigt, dels har været nyttigt for de pågældendes virksomhed som erhvervsvejledere. Efter de erfaringer, der således er indhøstet, må man mene, at der også fortsat fortrinvis bør anvendes halvdagsbeskæftigede, i hvert fald så længe den endelige udformning af erhvervsvejledningen som en permanent institution ikke har fundet sted. Det vil være nødvendigt, at man indkaldt erhvervsvejlederne til 8—14 dages kursus, hvor erhvervsvejledningens praktiske og teoretiske problemer gennemgås af eksperter, og hvor der bliver lejlighed til at afholde praktiske øvelser.

Forsøgene har endvidere vist, at den af ungdomskommissionen for landsbyskolerne foreslåede ordning med kontaktmænd, der har været forsøgt indenfor et enkelt anvisningskontors område, ikke har fungeret tilfredsstillende, hvorfor man ikke ved lovforslagets fremsættelse har ment at kunne anbefale videreførelsen af en sådan ordning.

Imidlertid har man fundet det rimeligt, at landbougdommen principielt opnår samme adgang som ungdommen fra købstæderne til at deltage i erhvervsoplysende timer med erhvervsvejlederen, og man har derfor foreslået, at denne på begæring af skolemyndig-